

ИЛИЯ ДЖЕРЕКАРОВ НЕДОРАЗУМЕНИЯ

chitanka.info

Минаваше полунощ, когато домакинът на хижата ме събуди.

— Имате телеграма. Току-що ми съобщиха по телефона.

— Къде е телеграмата?

— В града. Обадох се по телефона. Трябва да се върнете веднага.

Станах и почнах да се обличам. Нещо се е случило у дома. Без причина няма да пращат тревожна телеграма и да звънят посред нощ на хижата.

Стегнах раницата и я метнах на гърба си. Домакинът услужливо ми предложи:

— Да ви дам фенера си. Ще го оставите в клуба на дружеството. Чистачката идва в пет часа. Вие ще стигнете по това време.

Взех фенера и тръгнах бързо в тъмната гора.

Звездите почваха да избледняват, когато закрачих из улиците на малкото градче. В туристическото дружество нямаше никой. Оставих фенера с бележка и тръгнах да търся превозно средство. Влак знаех, че няма. От разписанието пред автостанцията научих, че първият автобус тръгва в шест часа, но билетите за него са продадени.

Реших да взема такси.

Единственият шофьор свирна изразително:

— Сто и петдесет километра с тази кола?! Абсурд! Ще чакате дневната смяна.

Огорчен и нервиран, тръгнах из града. Не ми се стоеше на едно място. Слънцето вече изгряваше, но свежестта на утрото този път не ми правеше впечатление. Поглеждах многобройните коли и мислех дали да помоля някой човек да ме закара. Все някой ще се съгласи. Изведнъж на нова, красива кола видях надпис „такси“. Шофьорът бе на мястото си. Затичах се да не го изпусна. Той стоеше неподвижен и гледаше напред. Едва когато се надвесих над него и запитах може ли да ме откара, той любезно се усмихна:

— Заповядайте.

Отворих вратата и седнах. Колата потегли из пустите улици. Движеше се бавно. Спираше на всяка пресечка, изчакваше няколко секунди и тръгваше отново, без да бърза. Стрелката на километража нито веднъж не премина цифрата четиридесет.

Почнах да съжалявам, че наех такъв шофьор.

— Не може ли да карате по-бързо. Може би се касае за живота на човек!

Шофьорът се усмихна, без да ме погледне:

— С каква скорост, моля?

— Колкото може по-бързо, разбирате ли! Много е важно! Имам телеграма.

Шофьорът се усмихна отново:

— На горната граница на безопасността. Зависи от профила на пътя.

Погледнах самоуверения му врат и мислено го наругах. Оставаше да ми прочете лекция за качествата на автомобила.

В този момент излезнахме на безлюдната главна улица и ускорението ме притисна към седалката. Погледнах километража. Стрелката стремително се движеше — сто и двадесет, сто и четиридесет...

Напуснахме градчето със сто и осемдесет километра в час. Стрелката продължаваше да пълзи нагоре. Дърветата отсечено профучаваха край нас.

Двеста и двадесет. Започнах да изпитвам безпокойство. Разбирах малко от каране на автомобил. Такава скорост на този тесен път?!...

Сам си бях виновен. Не биваше да го карам да бърза. Може би щеше да се движи със сто километра.

Шофьорът стоеше изправен без видимо напрежение. Лицето му бе напълно спокойно.

Изведнъж видях на триста метра от нас контролър по транспорта, вдигнал нагоре червения кръг. Сега вече никакво бързане няма да ми помогне. Шофьорът ще доказва, че аз съм го накарал да се движи с такава скорост; аз ще твърдя, че само съм го помолил да не се движи с четиридесет километра и накрая след глобата ще се движим със скоростта на пешеходец.

Бях готов да платя глобата, но шофьорът, без да сменя крак от педала за газта, леко изви волана и профуча край смаяния контролър.

Обърнах се назад. В далечината се виждаше друга кола.

Погледнах равнодушния, невъзмутим шофьор и промърморих:

— Сега ще почнат да ни преследват.

Той отново се усмихна любезно:

— Движим се на границата на безопасността.

Дръпнах се в ъгъла. Спокойствието му почваше да ми действа на нервите. Дали щеше да е така спокоен, когато му поискат книжката?

Бях минавал много пъти оттук и познавах добре завоите. След няколко километра почваха стръмни серпентини. Там трябваше да се движим с шестдесет километра в час. Злъчно произнесох:

— Следват завой, които не могат да се вземат с тази скорост.

Обърнах се вбесен от усмивката му:

— Безопасността е гарантирана. Пътят се следи отлично.

За мое удоволствие колата зад нас бавно ни настигаше. Приличаше на състезателна машина. Сигурно контролорът е в нея. Ще ни настигнат и шофьорът ще си изпати. Няма да призная, че аз съм го помолил да кара бързо. Впрочем, ако е майстор на кормилото, в завоите може и да избяга. Там решава майсторското кормуване, а не мощността на колата.

Нещо ме отхвърли встрани. Първият завой. Погледнах през рамото на шофьора. Сто и двадесет километра в час. Стрелката бързо тръгна нагоре. Извиках:

— Ще се пребием!

Не получих отговор. Стегнах се и зачаках следващия завой. Не можех да направя нищо. Не биваше да го закачам, за да не се обърнем наистина.

Шофьорът бързо, но плавно завъртя волана. Колата поднесе и като по чудо излезе на средата на пътя. Лицето му не изразяваше нищо.

Почна да ми прилошава. Безсънната нощ и напрежението си казваха думата. Престанах да следя пътя. Чувствувах само резките намалявания на хода и поднасянето на колата в острите завой.

Когато стъпихме на прав път, отворих прозорчето и задишах струята свеж въздух. Бях потен. Вдигнах яката си да не протина и погледнах назад. Преследващата ни кола бе изостанала и не се виждаше.

Успокоих се. Шофьорът бе прав да не ми обръща внимание. Не стига, че заради мен можеше да получи наказание, но и аз му мърморех. Нека кара, както желае.

Над колата премина сянка. Подадох глава през прозорчето. Над нас бръмчеше служебен вертолет. Двама души се бяха подали от него и жестовете им красноречиво говореха за нашето каране.

Дръпнах се обратно. Само това липсваше. Сега ще слезнат някъде пред нас и ще ни спрат. А не е изключено просто да запишат номера на колата. Тогава ще ни спрат при влизането в града.

Защо не изчаках автобуса. В края на краищата това, което се е случило, едва ли ще се промени от моето присъствие. Няколко часа по-късно щях да узная всичко.

Вертолетът отлетя напред. Очевидно ще ни спрат при влизането в града. Още един завой и зад зелените дървета ще се видят къщите.

Точно така. На петстотин метра след завоя ни чакаше мощна служебна кола. Близо до нея бе кацнал вертолетът. Двама души се разхождаха по огрения от слънцето път. И двамата вдигнаха ръка едновременно. Моят шофьор невъзмутимо даде мигач и без да намалява скоростта, влезна в града.

Погледнах назад. Служебната кола бързо потегли. Зад нея, от завоя изскочи колата, която ни гонеше от момента на тръгването. Този път нямаше да избягаме.

Чувах воя на сирената. Първия светофар минахме на зелена светлина, но вторият ни принуди да спрем. Служебната кола сви пред нас и ни засече. От нея скочиха ядосаните контрольори:

— Защо не спирате, когато ви се дава сигнал? Дайте си книжката!

Шофьорът невъзмутимо гледаше напред. Контрольорът се нервира:

— На вас казвам да си дадете книжката. Не се правете на идиот!

Шофьорът не мърдаше. Контрольорът посегна да го хване за рамото и замръзна с отворена уста. Ръката му, без да срещне съпротивление, потъна в тялото на шофьора.

В този момент зад нас изскърцаха спирачки и спря третата кола. От нея изтичаха четирима души.

— Един момент. Това е недоразумение.

Първият посегна към арматурното табло и изключи двигателя. После завъртя едно ключе и шофьорът изчезна. Като погледна смаяните ни лица, нервно се засмя:

— Ама история, а? Качвате се в таксито и потегляте!

Контрольорът го прекъсна:

— Моля да обясните какво значи всичко това!

Човекът стана сериозен:

— Това е опитна таксиметрова кола. Пълен автомат. Качвате се, казвате адреса и тя ви вози без участието на шофьор. За успокоение на тези пътници, които нямат доверие в техниката поставихме синхронизирано, обемно изображение на шофьор. Ето, над главата на „шофьора“ има монтирани три камери, които дават обемното изображение. При завъртане на волана или натискане на педалите изображението точно следва техните движения. Предвидили сме и около хиляда въпроса за евентуален разговор, при който обемното изображение се усмихва. Просто обемно кино. Това е опитната ни кола, която пробвахме на разни маршрути. „Наемането“ на таксито е чисто недоразумение. Ние се бяхме отлъчили за няколко минути от него за багажа си. Кой можеше да предположи, че в четири часа сутринта само за пет минути ще се намери пътник.

Контрольорът почна да рови в чантата си. Аз слязох и без да чакам повече, си тръгнах.

Когато влезнах в къщи, всички закусваха. Смаях се.

— Нищо ли не се е случило?

Съпругата ми се усмихна:

— Прекратяват ти отпуска, но можеше да не бързаш толкова. Едва утре си на работа.

Махнах с ръка и свалих раницата. Нищо чудно и прекратяването на отпуска да бе недоразумение.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 50/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.